

A PESTI MAGYAR SZÍNIKADÉMIA 2017. ÉVI MÁRCIUS 15-I ÜNNEPI MŰSORÁRÓL

Veszprémi Attila: Közös dolgaink helyett

ÉRTEENI ÉS MEGSZÓLÍTANI EGYMÁST

2017. március 14-én reggel a Pesti Magyar Színiakadémiának az 1848–49-es forradalomra és szabadságharcra emlékező ünnepi műsorára 11–12. osztályos diákok érkeztek. Közéjük ültem be, kíváncsi várakozással az előadást játszó és az azt néző fiatalok

jelei, jelzései iránt. Ezen a színpadon láttam már olyan március 15-i műsort, ahol érdemes volt mindezeket figyelni.¹

Egy színiakadémia egymást követő első évfolyamainak egy-egy ünnepi műsorát egymáshoz hasonlítani pedagógiai brutalitás volna, ezt mindenféle cinizmus nélkül mondom. Bevezetésként mégis összehasonlítással élnék, de semmiképp sem az előadásokat, csupán befogadói élményeket hasonlítok egymáshoz.

Tavaly lelkendeztem a PMSZA akkori ünnepi műsoráról, kiemelve az előadás összekacsintások nélküli párbeszéd-voltát, beszélő cselekvését, szellemességét, fájdalmakat nem tagadó, Janus-arcú poénjait, kételkedéseink által összetartozni engedő diskurzusát. Nézőtéri alapélményem akkor a saját ünneplő székszisemből való kimoz-

dulás élménye volt, amelynél – egy saját mítoszból való kimozdulásnál, az „én” és a „mi” tisztulásánál – aligha lehet nagyobb célja és hasznosabb eredménye a színháznak. (Különösen mostanában, amikor a nemzet fogalmát ki-ki híven úgy képviseli, ahogy beléverték, s míg a beléverő közösségek csak sokasodnak, egyre több helyütt szól a riadt figyelmeztetés: ha nem tanuljuk

ha nem tanuljuk meg tolmácként érteni és megszólítani egymást különböző nyelveken, megélt kultúrák által és azokon keresztül – menthetetlenül végünk

meg tolmácként érteni és megszólítani egymást különböző nyelveken, megélt kultúrák által és azokon keresztül – menthetetlenül végünk.) Akkor, ott olyan alakok és szavak szóltak hozzám a színpadról, amelyek nem akartak tőlem semmit, nem akartak leírni és megértetni,

maga a szó volt a tett, s ez megmutatta, hogy egyek vagyunk.

Idén egészen másféle megszólítottnak éreztem magam. Úgy érzem, 2017. március 14-én délelőtt 9 órától 10 óráig a Pesti Magyar Színház színpadáról szórakoztatva tanítottak engem. Kétségtelenül tanultam is bizonyos dolgokat; az előadás nyomán például beláttam, a forradalom és szabadságharc bukását követő évek történelméről többet kellene tudnom. Ez nem kevés, de azért nagyon felszabadult nem vagyok emi-

¹ Veszprémi Attila (2016): Gondoltál valamire, ugye? A Pesti Magyar Színiakadémia március 15-i ünnepi előadása diákoknak. *Új Pedagógiai Szemle*. 66. 7-8. sz., 94–100.

att, mert érzem, hogy ilyenkor csak *valaki kedvéért* akarok teljesíteni. Aki azt sugallja, hogy figyeljek arra, amit ő a világról mond. (Előre kell bocsátanom: ugyanezt a teljesíteni akarást éreztem a játzókkal kapcsolatban is. Ezért nem próbálkoztam egyéni teljesítményük mérlegelésével. Nem láttam náluk működni belső motivációt.)

A valaki vagy valami – a tanárom, a családom, az országom, a biztonságom – kedvéért való teljesítés ethosza időtlen idők óta belengi az iskolák világát. Tavaly ezt a diákműsorokba is mélyen beágyazódott, hétköznapi módon erőszakos összetevőt sikerült kioldani a hagyományból. Idén nem egészen így történt, noha erőszakról szó sincs. Erősen koncepciózus, mondanivalóval teli, de a közösségi megszólítást nélkülöző, a játzókban is – talán emiatt is – elveszetség-érzetet keltő, erős akarattal önnön tudásában fortyogó előadást láttam a színpadon. És egy sereg udvarias diákot a nézőtérén.

HORDÓSZÓNOKOK

A nyitó jelenetben egy szétszóródott kórus idézi meg énekelve és esőzajt imitálva a forradalom hajnalának-reggelének hangulatát, Weöres Sándor szövege alapján. „Csipp, / csepp, / egy csepp [...] / csepereg a víz.” Majd neoklasszikus zongoraszó hangzik fel a hangfalakból (a kísérezene végig musical-jellegű), egy lány előrejön, és a helyben maradt kórus első „sorából” elénekli Petőfi Sándor *Magyar vagyok* c. versének első három versszakát. A dal megszakad, a színpadi narrátor pedig mesélni kezdi 1848. március 15-ének eseményeit, az esőt, a Pilvaxot mint „megbolydult méhkas”-t. A tömeg márciusi ifjakká lényegül, mozgással il-

lusztrál, Petőfi elkésik a gyűlésről, de aztán mégis befut, majd az ifjak egy rövid dalt énekelnek zenekari kísérettel „az elkeseredésről”. A bevezető taktusokban a Marseillaise első hangjai, a dal drámai, tömbös, hangos, expresszív, a szövegéből nem értek eleget. A narrátor szinte kiabálva jelenti be: „...és a márciusi ifjak elindultak!” Az ifjak táncos mozdulatokkal haladni kezdenek, a narrátor utánuk szól feddően: „...Landerer nyomdájába!” Erre ők: „Jaa!” – és irányba állnak. A nyomdát egy a szereplőkből épülő, mozdulataik és hangjuk által működő nyomdagép jelképezi.

Landerer fogadókész, szedik a 12 pontot és Petőfi versét, aki diktál, mert a kéziratot otthon felejtette. A narrátor már a Nemzeti Múzeum előtti gyülekezésről beszél. Közben drámai zene. A szónokok egy valódi hordóra másznak fel. Elsőként Jókai beszél, elhangzik a teljes 12 pont, kiabálva, a tömeg a végén lelkesen zajong. Aztán jön Petőfi, csizmával topogva, a tömeggel dobogva együtt zúgja halkán, fenyegetően: „Talpra magyar, hí a haza...” Ez hirtelen megszakad, a tömegben egy magyarul, néha szlovákul beszélő parasztasszony tűnik fel, s népmesei történettel szórakoztatja a tömeget, mely hasonlít a Háromkirályok történetére, de szereplői Petőfi, a költő szülei, s bizonyos jólelkű parasztok. Ha a mesélő nagy nekibuzulásában szlovákra vált, a narrátor fordít. Aztán a tömeg dobogva esküszik és üvölt Petőfivel, forradalmi hevületben. Fenyegető, erőt sugárzó zenekari kísérettel elénekli a tömeg a *Nemzeti dalt*, harcos tánc közepette. A narrátor már a maximumig emelt hangon jelenti be: „És a márciusi ifjak elindultak!” Újra drámai zene, irány a városháza. Rottenbiller Lipót aláírja a 12 pontot, a forgószínpadon beforduló tömeg transzparensin a „szabadság, testvériség, egyetértés” feliratok. Agresszív

Petőfi elkésik a gyűlésről,
de aztán mégis befut

drámai zene lüktet, majd a tömeg zúgása: „Írd alá, írd alá”. A „nép” aztán hangosan szóttagolva követi Rottenbiller hatalmas, ember nagyságú tollának mozgását. Majd „fotó” felkiáltással közös szelfi készül (a nézők felnevetnek). A tömeg elindul Táncsicsért, fenyegetően-halkan: „Budára... Budára...” A narrátor sorolja: kiszabadították Táncsicsot, este *Bánk bán* a Nemzetiben, „...a forradalom vér nélkül győzött”. Táncsics lovagol a nép vállán, 1835-ös szavait kiáltja lelkesen az egyetértés szükségéről, a kölcsönös bizalomról és az egész embernem egyedül lehetséges „okos nevelésének” szükségességéről.

Az előadás 18. percében járunk. Éles váltás: a narrátor az előbbieknél sokkal csendesebb felvezetője után („...ez itt a *Himnusz*, ez pedig a *Szózat* költője...”) Kölcsey és Vörösmarty labdázik Fáy András szüreti mulatságán 1832-ben, Fóton. Közben beszélgetnek. (A labda a botra erősített fajta, egy „bábos” kezeli.) A két költő-politikus párbeszédének szövege pár mondat kivételével Szabó Magda *Sziluett* című színdarabjából való.² A férfiak Kossuth küszöbön álló peréről, a vádlott védelmét illető terveikről, illetve a *Himnusz*ról beszélgetnek. Kölcsey arról faggatja Vörösmartyt, ő hogyan írta volna meg a *Himnusz*t. Végül megkérdi: „Mit adsz a hazának irányítá-sul?” És Vörösmarty válaszol: „Egy módhata-rozótot. Rendületlenül.”

Újra 1848, V. Ferdinánd Péccett aláírja a forradalom követeléseit. Narrátor: „Most képzeletünk eljátszik a gondolattal, mit is gondolt a hatalom a magyar forradalom-ról.” Dal következik a kétféjű sasról, benne a hullajelölteknek titulált forradalmárokkal.

Ironikus-drámai zenekari kíséret, éneklő tánckar, elől két lány a kétféjű sas, madarak módjára forog a nyakuk, a szemük. A narrátor bejelenti december 2-át, amikor Ferenc József került a trónra. Az országban toborzás kezdődik, „de nem csak férfiakat toboroztak.” Drámai zene, közben a lányok a színpadról mind a nézőtérre futnak, az erkélyre is, oldalt megállnak, és kórusban elmondják-kiáltják Jókai *Nőszabadság*

c. szövegét (megjelent az *Életképek* 1848. március 19-i számában), amely a női szerepben való forradalmi helytállást előmozdítani hivatott forró hangú, lelkesítő kiáltvány. Majd a lányok visszafut-

nak a színpadra. A narrátor bejelenti: megkezdődött a nép küzdelme a túlerőben lévő Habsburg Birodalom ellen. Ismét drámai zene, harctéri mozgásos jelenet, ahol egy pillanatban ismét feltűnik a mesélő (öreg?) asszony, vidámítja a katonákat, viccel, illetve meghatónak szánt tréfás anekdotával hozakodik elő az agyúgolyó-leszakította lá-bú tüzerről. A narrátor szavai szerint 1849. augusztus 13-án Világosnál elbukik a szabadságharc. A táborno-kok kivégzésének emlékezetére a forgószínpadon felsorakoz-nak a 13-akat jelképező fiatalok, ha előre kerülnek, bemondják a nevet és a kezükben tartott égő gyertyát elfújják.

Az 1850-es Haynau-kiáltvány önfel-adásra szólító felhívását egy kikiáltó hirdeti. És máris Vörösmarty kihallgatásán vagyunk. A tisztek emelvényen, hordón, a költő előttük-alattuk álldogál. A jelenet szövegének forrása ismét Szabó Magda említett műve. A hosszú beszélgetős jelenetben a kihallgató százados gondolkodásáról, vállalt szerepeiről, Petőfiről, az Ellenzéki

Kölcsey és Vörösmarty
labdázik Fáy András szüreti
mulatságán 1832-ben,
Fóton

² Szabó Magda (2006): *Sziluett/A lepke logikája*. Európa, Budapest. Letöltés: <http://dia.jadox.pim.hu/jetspeed/displayXhtml?docId=0000007315&secId=0000782228>

Körről faggatja a költőt. Vörösmarty szelíden tisztességes, következetes válaszokat ad. A jelenet kulcsaként távozáskor egy „ismeretlen” odasúgja Vörösmarty-nak: a tisztek csak eljátszották a szerepüket, őt fel fogják menteni, hogy a közvélemény azt gondolja: áruló. És: „ebbe bele szoktak örülni”. Narrátor: „a kihallgatás után röviddel a költő agyvérzést kapott”.

1855-ben vagyunk. Drámai zene, Vörösmarty már fekszik, szinte élettelenül, a feje felesége, Laura kebelén, mellette térdel még egy hölgy. A tömeg gyászinduló-félét kezd énekelni a hátuk mögött, giccses, szomorú dalt, szarkasztikusnak tűnő szöveggel. „Vörösmarty! Csak rá ne fázz. [...] Számítunk rád.” A zene hangot vált, felgyorsul, a végén az éneklők ezt kiáltják: „Kezdjük a forradalmat most!” „Agyszélhűdés.” – mondja a meg nem nevezett hölgy a költőre nézve. „Ha van valaki, akinek a kedvéért visszajön egy percre is abból a semmiből, amiben most lebeg – az ön!” – mondja, vagy inkább kiabálja. A feleség elkeseredetten:

„Hogy mi volt az utolsó szava? Ezt akarják tudni, ugye?” A válasz: az ország akarja tudni, és joga van hozzá. Laura olvasni próbál férjének saját műveiből, de az csak azt nyögi: e.. e...

És valami rajzol a levegőbe. Az ismeretlen hölgy mondja el Laurának: egy epigrammára utalt ezzel: az neki szól... Végül a költő tiszta hangon, halkán ennyit mond: „Hatályos rendelet van arra, hogy temetés esetén a gyászolók számát nem korlátozhatja a gyülekezési tilalom.”

A narrátor bejelenti Vörösmarty halálát, és elmondja: temetése néma tüntetés volt, 20.000 ember kísért a költőt, „aki Szózatával elindította a forradalmat, amely

megbukott, és amely előtt ma tisztelegünk”. Közben a kezdő színpadképet látjuk újra, de most egyszer hangzik el a „Csipp-csepp”. Aztán megszólalnak az ismerős zongorafutamok, és az énekes lány belevág a Petőfi-dal második részébe. „Mi mostan a magyar...” – kezdi, egyre hangosabb, erőteljesebb, végül már szinte rikolt. Míg a zene lecsengő hang-

jaiba beletapsol a közönség.

ZAJON-ZENÉN ÁTRIKOLTVA

A forgatókönyv sejtethető célja volt a figyelmet Vörösmarty türelmes, „humanistább” forradalmiságára (és általában egy univerzálisabb, racionálisabb szabadságharcosságra) irányítani, egyben a ma is élő harsány Petőfi- és '48-as kultuszt alacsonyabb státuszba utalni. Ez nem elsősorban Petőfi átértékelésének gesztusa, inkább a népe, a tömegé, amely sokkal inkább felelős egy kultuszért, mint a kultusz mindenkori tárgya, s amely nemigen képes a szótagoló olvasásnál és a ritmusok lelkes, szolgálai követésénél többre (vagy épp kevesebbre).

Akik még a halál felé lebegő Vörösmarty is forradalmi vezérüké löködnék fel szavaikkal.

Az előadás első harmadának végén Táncsics szavai előrejelzik a fókuszváltást a történetben. Zajon-zenén átrikoltott mondatai kényszerűen hangosak, de egészen mást sugallnak, mint az eddigi történések: Istenhez szól, nem a néphez, és nem harcot szít, hanem megbékélésért és bölcsességért imádkozik. (Ironikus és emblemikus

a tömeg gyászinduló-félét kezd énekelni a hátuk mögött, giccses, szomorú dalt, szarkasztikusnak tűnő szöveggel

nem harcot szít, hanem megbékélésért és bölcsességért imádkozik

persze, hogy mindezt a forradalmi nép vál-
lán egyensúlyozva teszi, teheti.) A rögtön
ez után következő, Vörösmarty és Költsey
részvételével zajló jelenet – akárcsak a
Vörösmarty megnyilatkozásait hordozó
összes többi – demonstratívan csendesebb,
kifejtőbb, didaktikus ellenpontot képez az
addigi vad történesekkel. A következő két
blokk ismét ugyanilyen kontrasztot mutat
fel: a harcos forradalom bukása után ismét
a józan Vörösmartyt látjuk-halljuk, immár
az 1850-es kihallgatásán. S rögtön ezután
halálakor. A narrátor utolsó szavai a teme-
tés húszeszes néma tünte-
tését idézik föl. Ekkor és
ezen egyetlen alkalommal
jelenik meg a nép olyan tö-
megként, amely handaban-
dázás helyett hallgatni is
tud. Ez a hallgatás azonban
nem új forradalmi minőség
– sugallja a forgatókönyv.

Az előadás végén Petőfi minden bánaton
átívelő, konok Magyarország-imádatát a
saját kiáltó bizonygató hangján kívül nem
támogatja semmi. Meg kell még tanul-
nunk a csendesebb bölcsességre hallgatni a
harc ösztönei helyett.

Ennek a gondolatnak helye van a szín-
padon. Amiért mégsem tartom jó ünnepi
műsornak, amit láttam, az egyfelől a da-
rab, a forgatókönyv értéknylvánító jellege.
A végig jellemző példázatoság és a „nar-
ratori tételmondat + illusztráló lejátás”
szerkezet erősen azt sugallja, hogy végső
soron történelmi-erkölcsi oktatóanyagot
nézünk. Az alkotó, úgy érzem, nem bízott
a közös csendben (bennünk), hanem a
szelíd költő alakján keresztül csendet akart
tanítani. Ennek a tanító jellegnek egyik
jele az elidegenítő vagy deheroizáló elemek
funkciójának egysíkúsága volt. (Ugyanar-
ról a hordóról szónokol mindenki, Petőfi
késik, a forradalmárok rossz irányba in-
dulnak el, a nyomdagép és a szótagoló nép

nevetséges stb.) A kontextusképző gegek
a forgatókönyvíró értékítélete illusztrá-
ciónak tűntek csupán. Persze jogosak,
relevánsak, és nem gondolom, hogy csu-
pán a diákközönség szórakoztatása végett
kerültek volna be, de hiába stilizálták a
harsány forradalmiságot, nem kísérte őket
a jelenetekben az értékek konfliktusának
vagy bizonytalanságának nagyon is közös
– mert valódi emberekben sajgó – minden-
napi *fájdalma*. Amikor az éneklő, zajkeltő
tömeg a március 15-i esőt jelenítette meg,
az iskolás technikai gyakorlatnak látszott,

iskolás technikai
gyakorlatnak látszott, nem
vezetett, nem lökött minket
saját életdrámáink egyikébe
sem

nem vezetett, nem *lökött*
minket saját életdrámá-
ink egyikébe sem. (Az
olvadás szimbolikája
is – így, kibontatlanul,
aktualizálás nélkül – leg-
feljebb történelmi-ünnepi
összekacsintás.) Ahogy
a nevetséges forradalom

sem fájt egyszer sem (talán a végén, a
haldokló Vörösmartyt „buzdító” dalrész-
ben). Az énekesek, szövegmondók inkább
sokszor kiabáltak nekünk és velünk, *talán*
azért, hogy csömörünk legyen a kiabálás-
tól. Talán – mert nem tudtam eldönteni,
miért. (Itt próbáltam legtovább keresni az
okokat, míg figyeltem a játékot: miért a
zaklató kiáltozás? A régi pártállami béke-
harcos, semmibe lázító iskolai ordibálás
paródiáját adták volna? Vagy az elmúlt
27 év egyre rutinszerűbb tiltakozásaiét? A
jelen kifulladt, márványosodó kudarcálla-
potát? Vagy egyszerűen csak felidéztek és
valahogy végtelennek éreztették az 1848-as
„túlromantizáló” lelkesedések hangját?) A
különben rendkívül gondosan hangsze-
relt, jól kitalált dalok is ebben a kiabáló
modorban szólaltak meg, ilyen értelemben
jól illettek az elidegenítő elemek sorába, jó
„song”-okként működtek.

A fentiekből az következik, hogy a mű-
sor még mindig lehetett volna jó *előadás*.

Beszélhetett volna nekünk jól és okosan *valamiről, amit tud*. De sajnos nem így történt. Ez a másik, nagyobb fájdalom: a színészi jelenlét minősége. A tudatosnak, sőt, öntudatosnak látszó mondanivaló ugyan világos lett, de alig-se villant elő átélhető drámaként a gyöngye játék alól. A játsszók külsődleges modorossága mint ha nem üzenet lett volna, csupán zavar vagy feladattudat eredménye. Talán az értéknyilvánításra koncentráció koreográfia akadályozta a színészi önazonosságot, talán a felkészületlenség. Rendezői és színészi tanácsalanság egyaránt tükröződött a statikusan beállított figurákban. A túl hosszú, *csakis* nagy belső és külső figyelemmel előadható, de mégis többnyire – színiakadémistákhoz képest – dinamikátlanul elhadart párbeszédnek nem sok esélyt adtak a befogadói átélésnek, nézői belső beszédnek. A szerepek sokszor lötyögtek a fiatalokon, a színészi játék minősége az ismerős „ünnepiműsoros” félgözzel működő drámaiságtól a jobb minőségű drámai (vagy néha vásári) harsányságig terjedt. Vörösmarty és Kölcsey párbeszéde például – egy-két mondatot leszámítva – ugyanolyan lelketlennek hatott, mint Jókai 12 pontja a hordóról, csak éppen csendesebbnek, lagymatagabbnak. Ugyanígy a kihallgatásos jelenetben: mintha a szükséges instrukciók nélkül kerültek volna a játsszók a darabba, anélkül, hogy szabad kezét és felelősséget kaptak volna. (Dramaturgiai szempontból Vörösmarty halálának jelenete találta meg jobban a helyét; ott láttatón villant, ütközött a nép ostobán lelkesítő, semmire se való gyászdala Vörösmarty bölcsességének másféle valóságával.)

A Szabó Magda-részeknél 2-3 alkalommal előfordult szövegromlás, ezáltal értelmetlenné vált az adott gondolatmenet. Vörösmarty kihallgatásán a főhadnagy hi-

básan idézte a korabeli újsághírt (kijelentő helyett felszólító módban), a kihallgató százados közbeszólása nem arra vonatkozott, amire a forrásszövegben. (Ugyanakkor a forogatókönyvíró kijavította Szabó Magda idéző szövegrontásait!) Tapssrend nem volt, a diákok a meghajláshoz megpróbáltak egy sorba rendeződni, de nem fértek el a színpadon.

KÖZÖLNIVALÓ FÁJDALOM

Határozottan azt gondolom, hogy *volt* közölnivaló fájdalom az előadásban, de *ez* egy elvont, múltba révedő – vagy legalábbis erősen arra hagyatkozó – fájdalom volt, inkább az irodalmáré, a tudósé. Érthető, hogy a fiatal színészek így nem tudtak azonosulni sem egy beengedő, átélte, sem pedig egy keményen elidegenített reflektív szereppel. Magyarán: mintha nem lett volna saját szerepértelmezésük.

mintha nem lett volna saját szerepértelmezésük

Ugyanezt éreztem a diákközönségnél is, amelynek tagjai a kifelé kiabálós epizódoknál határozottan feszengtek, máshol pedig jóindu-

latúan közönyösek voltak – legalábbis a látottak-hallottak iránt. Azt nem észleltem, hogy ne figyelnék azt, ami a színpadon – és néha azon kívül – történik. De nem volt más szerepük. Így percek alatt megképződött a kötelező csendet kívánó hagyományos ünnepi légkör, amelyben a többé-kevésbé folyamatos figyelemmel egészen jól „el lehet tűrni” a műsort. Ez a tűrés természetesen nem a színvonalra vonatkozik (amikor a ténylegesen rosszat kell tűrni a színházban vagy egy iskolában, az kőkemény munka a nézőknek!), hanem csupán a nézői bevonódás hiányára. Persze meglehet, hogy tévedek. Az előadás utolsó

hangjait ugyanis nagy taps és fütty kísérte. Azonban minden pedagógus látott már ilyet. Ez a fajta füttyös ováció egyszerre szól a teljesítmény elismerésről és a nézőszerep feszültségéből való fellelézésről. De nem szól a meglepődésről saját érzelmi felindulásunkon, a lelkesedésről a reflexek feltöréséért, a köszönetről az egymáshoz való közelebb kerülésért.

Ha a játsszók *sajátja lehetett volna* a műsor sötét mondanivalója valamiképp, az biztosan kicsapott volna a nézőtérre, s én magam is értőn és empátiával olvadtam volna bele (vagy olvadtam volna ki általa). Így csak zavarba hozott, bármennyire igyekeztem. Ilyen vagy olyan közösség-

érzet helyett úgy éreztem, hogy egy kissé „felülről lefelé” tanítanak. És ez az érzés manapság sokkal elidegenítőbb, mint korábban bármikor. Nagy kérdés ugyanis (tényleg az), hogy az ilyen értékjelölő, tanító attitűd mennyire időszerű akkor, amikor „közös dolgainkat” (és majd’ minden dolgunk az volna) lassan tolmácsok segítségével sem tudjuk rendezni egymással. Úgy gondolom, 2017. március 14-én jóra való színiakadémistákat és egy jóra való gondolatot kevésbé jól megfogalmazó, illetve pedagógiai értelemben figyelmen kívül előállított előadást láttam.

(Rendező: Lengyel Ferenc)

Mezőtúr, egykori iskolaváros

Az egykori zsidó iskola, később fazekasmúzeum, most talán raktár.